

Arkivex.



BOHUSLÄN

Munkedals- bygd

N:r 2

1979

Årg 10

MUNKEDALS HEMBYGDS- OCH FORNMINNESFÖRENING

Philips - Luxor Färg-TV och stereo. Skivor och inspelade kassetter hos

MUNKEDALS

TELERADIO

STALEVÄGEN 90 MUNKEDAL
TEL. 0524 11018

AB

Utbildad Färg-TV tekniker

När det gäller

FRUKT — BLOMMOR — GRÖNSAKER

är rätta adressen



RUNE HOLMS TRÄDGÅRD

TEL. 10221 MUNKEDAL

GYNNA ANNONSSÖRERNA I

MUNKEDALSBYGD!

Wiknerspelen

Midsommardagen 23 juni 1979

- Kl 12.00 Portarna öppnas
- Kl 12.45 Parad och hälsningsanförande
- Kl 13.30 Kadrilj, uppvisning av Munkedals Ridklubb
- Kl 14.00 Folkdans samt dans och lekar kring lövad majstång för barn och vuxna. Munkedals Folkdansgille
- Kl 14.30 Konsert av NTO:s musikkår i Trollhättan
- Kl 15.00 Hantverkarnes timma
- Kl 16.00 "Sol och vår", pensionärernas teatergrupp utför ett lustspel i tre akter
- Kl 17.30 Sång och musik av Lars-Eric Frendberg och Lill-Magnus
- Kl 18.00 Gudstjänst med pred av komm Gustaf Johansson samt ungdomskören

Ponnyridning

Postinlämning med datumstämpel för Wiknerspelen
Vykortsförsäljning. Frimärken

Kaféteria Lotterier Försäljning av lefsa, m.m.

Rätt till ändringar i programmet förbehålles

Alla välkomna! Entré 10:- barn 5:-

Hantverkarna håller igång ett flertal sysselsättningar med utövande av gamla yrken, i tidstrogen miljö från äldre tider och med primitiva redskap och verktyg. På Kaserna brännes tjära, slagtröskas, smides, slöjdas, tillverkas dröprännor och krukmakare visar sin färdighet.

Vävstolar, linberedning, kardning och spinning är några av de arbeten som skötes av flitiga kvinnor och självaste "Trollemor" visar sina alster.

Och i bakstugan råder febril verksamhet, ty lefsa är en produkt som livligt uppskattas av många besökare på hembydsgården Kaserna.

Av tradition har Kaserna vid sjön Vassbotten blivit ett utflyktsmål för många besökare under midsommarhelgen. Denna idyll, inramad av barriga skogsåsar och blänkande vatten har en avstressande omgivning och är även under andra delar av året, ett kärt och uppskattat besöksområde till glädje för människor från när och fjärran. Välkomna!

8 juli Friluftsgudstjänst på Kaserna. Pred av kh Granström kl 11 fm.

22 juli Grötfest och kaffeservering. Musik och grötlunk.

4 aug Trivselkväll på Kaserna med bl.a.underhållning
av lokala förmågor.Kaffe.Fri entré.

1 sept En alltigenom hemlig resa med buss. Anmäln i god tid till styrelsen

21 okt Hembygdens dag i Håby kyrka kl 13.00 Efter guds-
tjänstens slut samkväm med kyrkkaffe

Reservation för ev programändringar den 4 aug.,
1 sept och 22 juli. Se vidare anslag vid aktuell
tidpunkt.

+ + + + + + + + + + + + + +

Färden till Fölene

En vårresa med buss och med ett femtiotal hembygdsvänner, företog den 12 maj en färd till Västergötland och som för samtliga blev en minnesrik upplevelse.

Målet för resan var Fölene kvarn, belägen invid Nossan och där under många år, bedrivits kvarnrörelse. Kvarnstenarna tystnade för alltid den 28 april 1967. Men i november 1973 kunde kvarnbyggnaden tas i bruk som utflyktsmål med kaffeservering och försäljning av presentartiklar, textil och el armatur. Inom armaturavdelningen fanns allt upptänkbart i belysningsväg från sänglampor till golvljus och plafoner. Efter en skön kaffepaus med våfflor blev det så småningom tid för uppbrott från denna stillsamma och idylliska plats vid sidan om de större allfarsstråken.

Fölene kyrka blev nästa anhalt, en mindre träkyrka från 1200-talet och med tvenne runstenar vid ingången. Texten till den ene av monumenten löd: "Asfrid reste denna sten efter Asger, en mycket god man, sin make."

Den andre av dessa två runstenar hade uttytts ungefär så här: "Bun ? reste denna sten efter - en mycket god kämpe."

botmedlet mot bistick. Skyndsamt slängde jag skopakettet och sprang hemåt i rasande fart. När jag senare kom tillbaka för att hämta skorna var den gamle inte på särskilt gott humör. Han hade ju menat väl !

Den gamle skomakaren hade haft ett hårt liv bakom sig. Sjuklig och delvis rörelsehindrad, hade han valt detta yrke. Inte många ören kostade det att få klackad en sko, att få sytt en söm eller att pålägga ett sulläder.

Så här många år efteråt står jag på den plats där stugan fanns. Inte ett spår kan skönjas efter såväl bostad eller ladan. Ett enda minnesmärke kvarstår dock, ett risigt och förvuxet äppleträd med mossig stam. I slutet av 1920-talet gick denne strävsamme hantverkare ur tiden. Hans födelsehem var Vahlberg i Häby.

A.C.

Önnebacka Museum

Fornminnes- och hembygdsföreningen, har under vintern haft sitt museum på Önnebacka öppet för allmänheten. Många besökare har under dessa vintermånader passerat på, att bekanta sig med alla de föremål som finns utställda. Muséets samlingar, har varit tillgängliga för besökare varje lördagseftermiddag under månaderna jan till april. Högsta antalet besökare pr dag var 28 personer.

Förutom alla äldre föremål, som finns utställda i de gamla skollokalerna på Önnebacka, tilldrar sig intresset i stor omfattning åt de mängder av gamla, delvis nyframkallade bilder från arkiv med s.k. glasplåtar. Här har åtskilliga bilder framkommit över det Munkedal med omnejd som en gång varit och många personligheter från sekelskiftet, en del tyvärr okända, tonats fram ur negativa.

=====

Metersystemet

Metersystemet i Sverige infördes 1878, alltså drygt 100 år tillbaka i tiden.

Ännu talas det om aln, ett längdmått som begagnades tidigare, men användes under en lång tid, tillsammans med metermättet. Ordet aln är fornsvenskt och betyder underarm. Mättet ansågs vara längden mellan fingerspetsarna och armbågen. De gamla grekerna och romarna mätte enligt denna metod. En aln = 24" .

Fortsättningsberättelse med motiv från svensk hembygd.

Resumé

Bröderna Manne och Ante Söder arbetar tillsammans på sina föräldrars gård. Ante är ivrig och kunnig lantbrukare medan brodern Manne är mer intresserad att gå läsvägen. Manne träffar en flicka vid namn Hedda och båda blir förälskade. Samtidigt har en farbror till bröderna kommit hem från Amerika och när denne återvänder, följer Ante och hans nygifta hustru Elin med på färden. Manne är nu ensam med sina föräldrar och han har efter en längre ej träffat sin Hedda. När äntligen den dag randas när han får möta henne, är hon inte hemma. Manne kommer igång med sina studier och får en tillfällig plats i en affär. Sedan han övergett denna syssla, är han åter hemma på gården. Av en händelse blir han anlitad som hjälp i höskörden hos en bonde ett stycke hemifrån. Där träffar han en flicka vid namn Lena. Det visar sig efter bekantskapen, att hon är syster till Hedda. Men Lena vet inte riktigt var hennes syster befinner sig. Inte förrän flera månader därefter, talar Mannes mor, att en flicka vid namn Hedda hade fått plats hos en lantbrukare i trakten.

Efter nyheten om, att Hedda fanns i trakten, tändes på nytt en gnista inom mig, att så snart som möjligt, träffa henne. Den person hon hade plats hos, hette Jonas och hade inte de bästa rykten om sig. Otålig som jag blev, sedan jag fått veta att hon fanns i socknen, gav mig ingen ro och jag uppsökte snart gården, där min älskade fanns. Min lidelse flammade genast upp och jag var helt tvungen att träffa henne, trots att jag efter en så lång tids skilsmässa, nästan glömt henne. Men det hade jag tydligen inte gjort. När jag omsider kom fram till Jonas gård, såg där ganska tomt ut, kanske ingen var hemma? I bostaden var det tomt och dörren var olåst. Efter några minuter gick jag ut på gårdsplanen för att söka efter gårdens folk. Ur ladugården uppenbarade sig en gestalt som sakta kom emot mig. Var detta verkligen Hedda? Det gick inte att känna igen henne. Jag måste stirra på henne en lång stund för att verkligen övertyga mig om, att det var Hedda som stod framför mig. Hon tycktes förstå, att något inte var som förr och vi betraktade varandra en lång stund, utan att yttra ett ord.

"Manne", yttrade hon äntligen, "vad är det med dig".

Jag vet ej vad det berodde på, men jag fick inte fram ett ord. Hon kom närmare. "Jag trodde du för längesen glömt mig" sa hon. "Och därför blev du en annans" utbrast jag.

Jag ombads att stiga in. Jonas hade begivit sig till stationen ett ärende och skulle stanna borta några timmar.

När vi kom in, satte sig Hedda vid bordet och tittade ut genom fönstret. Jag tyckte mig märka den tröstlösa utsikten från den syn hon såg, baraskog, ingen glänta, ingen leende äng, ingen glitterande sjö, bara skog. Jag satt och funderade. Männe hennes framtid tedde sig någorlunda ljus härifrån, vid Jonas sida.

"Varför kom du hit, Manne, för att träffa mig. Det kan aldrig mer bli som förr och du kanske förstår, hur det ligger till"?

Jag kände mig både eländig och olycklig. Jag mindes i det ögonblicket, när vi var tillsammans på fäbodvallen under ljusa sommarkvällar och vi var lyckliga.

"Vad vill du jag ska göra" frågade jag.

"Res din väg" sa Hedda. "Och kom aldrig hit mer"

Bestört mottog jag hennes avvisande ord. Var detta verkligen Hedda som en gång var mitt allt ?

"Ja, jag ska ge mig av" var mitt svar. Men jag är hemma för det mesta och jag har ett arbete bredvid hemmagården som inte är långt härifrån. Där kan vi träffas, om du vill. Dit är det inte lång väg. Hedda vände sig mot mig med en tårbeslöjad blick.

"Vill du verkligen träffa mig igen, Manne" sa Hedda.

"Då tycker du ändå om mig," sa jag. Hedda vek undan, blek och förtvivlad, nej sade hon, nej, nej, lågt sa hon: ja kanske, kanske. Jag vet inte vad som drev mig, att när tillfälle gavs, söka mig åt det håll, där Hedda fanns. Många gånger gick jag oemotståndligt dit, driven av en enda tanke, att få se en skymt av Hedda. Jag hade hört, att hon och Jonas skulle gifta sig, men visste inte om det var sant. Men varför sökte jag mig ändå till denna del av socknen där Hedda fanns ? Skulle jag någonsin få återse denna flicka, som var mitt bästa ungdomsminne ?

En kväll vandrade jag omkring i en skogsglänta, varifrån jag kunde se hennes hem. Jag hade gått här många gånger förr och väntat att få se en skymt av Hedda, men hittills förgäves. I denna glänta i skogen, satt jag och funderade, tänkte över den tid som gått och den kärlekssaga som tycktes för alltid vara slut. Just då hördes ett prassel mellan träden. Jag vände hastigt på huvudet och såg Hedda komma fram till mig.

"Vad nu då", stammade jag häpen och överraskad. "Detta hade jag knappast väntat mig". "Tyst" sa Hedda, "inte så högt. Någon kan höra oss" Vi vandrade längre in i skogen. Här var allt så stilla så tyst, långt bort från hus och människor. Det otroliga hade inträffat, Hedda hade sökt upp mig. Så var hon åter min, denna underliga och trolska flicka. Vi stämde möte på samma plats, en eller flera gånger i veckan. Hedda grät varje gång vi möttes. Det märktes allt för väl, att hon var olycklig. Ibland sa Hedda att hon ville dö och våra träffar var minst sagt glada.

Men flickan jag älskade, ägde en annan, de skulle snart gifta sig. Låt oss tänka på framtiden, menade Hedda. Jag sökte med ord förmä Hedda att överge Jonas, men förgäves. Men det blev nej,

varje gång, vi berörde detta känsliga ämne. En dag frågade Hedda hur länge jag ämnade bli kvar i trakten och mitt svar blev, att om en vecka far jag bort på ett arbete. "Du får ej lämna mig" sa Hedda. "Endast på det villkoret, att du blir min", var mitt svar. "Du kan väl stanna över nästa söndag" bad Hedda bevekande. "Det låter sig nog knappast göras" blev mitt betsämda svar. "Men gör det för min skull" sade min lilla flicka.

Denna sista gång jag var tillsammans med Hedda, var hon så besynnerlig att jag blev ängslig. Hon ville inte att jag skulle lämna henne, hon tycktes falla i vanmakt. När vi omsider skilts ropade hon mig tillbaka och hon omfamnade mig under strida tårar.

"Om jag inte kommer hit mer, så kom ihåg att det är dig jag älskar"

"Du är mig kärare, än allt annat på jorden" Därpå vacklade hon bort.

Nästa gång vi skulle träffas, var en solig och varm dag. Jag väntade på kvällen när vi åter skulle ses och timmarna skredo långsamt fram. Men äntligen var det dags att bege mig till vår avtalade möteplats. Idag skulle vi tala ut ordentligt och måhända att Hedda skulle överge Jonas och vi äntligen kunde få varandra för gott. När jag hunnit fram dit vi träffats åtskilliga gånger, hade hon inte anlänt. Men något vitt stack upp ur lingonriset, ett papper fastsatt på en pinne. Det var ett brev och jag kände mycket väl igen handstilen. Hedda hade skrivit och naturligtvis hade hon fått förhinder. Ja, så enkelt kunde det ha varit.

Jag öppnade brevet och läste med stigande förfäran .

"Min stackars vän ."

Då du läser detta brev är jag död. Nu skall du få veta allt. Jag trodde du glömt mig och att vi aldrig skulle mötas igen. Jag lät Jonas få mitt ja, fast det var dig jag tyckte om. Då vi återsåg varandra, kunde jag gråtit ögonen ur mig men det var för sent. Jag älskade endast dig och hade inte mod att berätta som det var. Nu har jag fattat mitt beslut. Det finns ej mer att välja på. Inatt skall det ske. Den dödande drycken står och väntar. Må Gud förlåta mig. Hur det går, är du utan skuld. Farväl min vän, min allra käraste Säg inget om vår hemlighet för någon. Min hand darrar och jag kan ej skriva mer. Jag begår en svår synd, men kan ej annat. Jag kan ej annat, jag kan ej annat. . . . Farväl. Din Hedda .

Jag har dåligt minne på vilket sätt jag tog mig hem denna förfärliga dag. De närmaste dagarna var för mig helt ogiltiga. Jag gick som i en dvala och mina föräldrar såg på mig, att jag led. Men de nämnde aldrig något som påminde om min lilla flicka. Flera veckor efter denna tragiska händelse, begav jag mig till den kyrkogård där min älskade vilade. Jag medförde en bukett blommor som jag varsamt placerade på kullen, där jag sedan länge stannade och kanske på detta sätt tog mitt farväl av den flicka jag bäst tyckte om. Jag gav fritt utlopp för mina tårar och jag vet intet om, ifall andra människor gick förbi den grav, där min djupa sorg tydligt kunde märkas. Men så småningom skulle jag bli mig själv igen. Tiden läker alla sår.

Jag hade senare möjligheter att vallfärda till kyrkan där-
där min olyckliga ungdomsbrud sov sin sista sömn.

Kap V

Jag hade företagit en resa igen till huvudstaden, kanske för att söka arbete men mest för att roa mig, för att glömma, vilket inte var så lätt. Ofta kunde jag drömma om Hedda, drömde mig tillbaka till fäbodvall och ljusa sommarkvällar. Men så for jag hem igen. Jag hade varit borta länge och det syntes på både far och mor att jag var välkommen hem. Gott om arbete fanns därhemma så jag behövde ej åka långt bort för att skaffa göromål.

En dag träffade jag Lena, Heddas syster. Vi språkades vid en god stund och jag kunde inte neka till, att hon var påfallande lik Hedda, både i tal och uppträdande. Vi påminde varandra om den dagen vi hjälptes åt i höskörden och vi blev överraskade av ett häftigt åskväder och vi skyndade oss in i en lada. Jag påminde Lena om, hur nära hon kröp intill mig vid varje åskknall och hon log mot mig när jag omtalade denna händelse.

Lena och jag möttes sedan många gånger och det blev mer och mer förtroligt mellan oss. Jag blev återigen arbetsam och grep mig an sysslor som jag tidigare inte kunde utföra.

En av de mindre granngårdarna blev en dag till salu. Min far tyckte jag borde köpa stället och det låg nära mitt hem, så att jag kunde ha kontakten med föräldrarna samtidigt.

Jag delgav Lena denna goda nyhet och när hon hört min berättelse, framkastade jag, att man helst borde vara två, att sköta sysslorna på gården. När jag sagt mitt, tog hon min hand och kramade den hårt. Följande en inre maning drogs vi till varandra och Lena visste säkert vad jag innerst trånade efter. Länges stod vi och såg i varandras ögon och båda kände vi en jublande lycksalighet. Vi var snart ense om gårdköpet och hur vi skulle ha det. Nu efter alla år, ler jag åt min tidigare inställning att överge lantbruket. Jag tycker inte längre, att det gör mig ont se såkallade "fint folk" komma och gå. Jag vill i fortsättningen stanna vid jorden, tillsammans med Lena. Varje år kommer med sol och regn, ljusa nätter, högsommar och skördetider, vinter med innekvällar, med ett andligt liv i kvällslampans sken.

Allt ibland kommer ett brev från Amerika, dit Ante för längesen emigrerade tillsammans med farbror Erik. I det sista brev brevet skrev Ante, att han kanske snart återvänder hem till Sverige. Så gå åren, det ena efter det andra. I håret börjar små silvertråda tråda fram. Men barnen växer till och gripa in i arbetet. De trivas bra hemma, liksom jag och Lena.

Väderleken

För femtio år sedan, spåddes en kall och regnig sommar. Det blev inte riktigt så dystra spådomar, ty i juli kom den riktiga sommarvärmen och i juli blev det en lång period av torka och solvärme som uppskattades av de flesta. Men tidigare - i juni - var det kyligt, nattfrost förekom natten mellan 31 maj och 1 juni och högsta dagstemperaturen den sistnämnda dagen uppgick till högst 10 grader. Men ändå blev det, vad talesättet brukar heta - ett gott år.

Bankkrasch

Allmänna sparbanken - som hade kontor i många svenska städer - blev tvungna att stänga p.g.a. som det hette, dåliga affärer. Förlusterna hade uppgått till 20 miljoner kronor och kommit genom spekulationer med tomtbolag i villasamhällen. Banken hade startat 1915 och ansågs vara en tillförlitlig rörelse. C:a 66.000 insättare, de flesta bland småsparare, riskerade att förlora sitt kapital. Efterhand fingo de ut en viss procent sedan en längre tids utredning beslutat om detta. Bolag, föreningar, m.fl., fingo aldrig tillbaka sina insatta medel. Allmänna sparbanken hade avdelningskontor i Uddevalla.

Föreläsningar

I mars månad 1929 föreläste lektor Emil Rodhes om "Spanskt folkliv" i Föreläsningssalen, Munkedal. Publiken var talrik och avtackade föreläsaren med kraftiga applåder.

Lättsam underhållning

Folkets Hus i Munkedal - som f.ö. var tämligen nyinrättad - gästades i mars 1929 av den Russel-Dahlgrenska turnén som bjöd på ett omväxlande program, bestående av dragspel, visor och kupletter. Salongen i Folkets Hus var ungefär halvsatt och alla föreföll nöjda.

Svenskbybor från Dagö

Omkring 900 personer återvände för femtio år sedan till Sverige efter att ha tillbringat ca 5 å 600 år i Ryssland. Gammalsvenskbyborna äro av äkta svensk stam. Efter utvandringen slog de sig ned på Dagö, nära Estlands kust. Där levde de in på 1700-talet, då ryska kejsarinnan Katarina påbjöd, att hela befolkningen (cirka 1200 personer) skulle flyttas till Ryssland. Därifrån har de nu kommit tillbaka till Sverige och förlades i början till jönköpingstrakten.



Wikners barndomshem på Kaserna är en ärevärdig, gammal byggnad, som under årens lopp, underhållits för att i tämligen oförändrat skick, påminna om hur det var på den tiden P.W. tillbringade sin barn- och ungdomstid i denna fagra omgivning. Wikner var född på gården Kikerud i Valbo-Ryr. Redan som 1-åring kom han med sina föräldrar och syskon till Kaserna i Foss och där tillbringade han sin barndomstid fram till 12 års ålder, då han började sin skolgång i Göteborg. Fadern, Peter Wikner, var anställd på egendomen Lilla Foss, som då ägdes av kronobefallningsman H.J. Nordberg.

Nordberg hade genom Peter Wikner fått kännedom om sonen Pontus intresse för studier och beslöt ekonomiskt ge gossen en god början och bekostade därför en resa med båt till Göteborg där Pontus omedelbart sattes i skola.

Pontus Wikner var tidigt begåvad och kunde vid tre års ålder läsa svenska och behärskade tyska vid sju års ålder. Sin stora intresse för filosofi lade Wikner i dagen där han i varje skiftning, varje förändring i naturen, fann något positivt, där han så småningom kunde självständigt ägna sig åt den stora livsuppgift, han visat redan som barn.

Som filosofisk tänkare, var Wikner en ärlig sanningssökare och han utmärktes både av djupsinlighet och skarpsinne. De som kom i beröring med W. fick intrycket av en stark personlighet med sedlig renhet och religiöst intresse. Trots en allvarlig inställning till det kristna, visade Wikner många gånger en mild humor som glädde många av hans samtida.

Om getingar

Ännu före midsommar, brukar inte getingarna vara fullt så aggressiva som längre fram på eftersommaren och jämväl även i semestertider. Då gäller det att se opp för dessa pyjamasliknande insekter, som faktiskt har en del av respekt med sig. De sticker upp och sticker till på de mest olämpliga ställen och när dom har stuckit, så sticker dom.

Till getingarnas förmån bör sägas, att de är nästan alltid ofarliga, så länge man inte vet av dom. För som exempel hemma på takfoten i vedboden hade vi ett större samhälle i en boll-iknande skapelse, inrymmande åtskilliga bofasta invånare. Hur det nu var, så hade vi våra ärenden ut och in i bemälda vedbod och en dag hade vi gjort upptäckten. Vi aktade oss väldigt noga, att inte göra de små raringarna något förnär och det verkade faktiskt som de förstod oss, vi blev med andra ord smått bekanta. Men allteftersom sommaren framskred, ville de små liveen gärna följa med in i matstugan och där hände det, att de dränkte sig i både kaffe och såser, om något sådant fanns på bordet. Vi brukade kalla dem för husgetingar. Men umgänget blev allt mer intimt och de bevingade var-elserna visade ofta en närgångenhet som gränsade till det otroliga. Medan många omkom i saft och vatten, där de dränkte sig med liv och lust, fanns oräkneliga getingar i luften, som så att säga, nästan visade oss i vilken ända gadden var belägen. Eller som elmontörens lille son sade en dag han fått ett stick på handen "getingen var ej isolerad i ena ändan".

Allt eftersom dagarna framskred, blev det en viss spänning på båda linjer av stridslinjen. Det började med att husmor fick ett par ordentliga stick, detta som tack för maten, dit getingarna alltid hittade vägen. Vi började en dag att helt sonika prata illa om de små liveen, vilket vi inte skulle gjort. Ty en dag när middagen var framsatt på bordet, passade en individ i gulrandig pyjamas, att följa med en matbit rakt in i gapet på husfar. Men nu var måttet rågat. Detta extra smörgåsunderlägg fick far på ett dåligt, för att inte säga ursuselt humör och nu skulle "fotbollen" med sina månghundra invånare nere i vedbodstaket bort. Resultatet blev ödesdigert för getingsamhället ty samma kväll, sedan det blev någorlunda lugnt i boet, tog far fram en insektsspruta och efter flera puffar ur denna, förpassades getingarna i en påse, varefter de brändes upp. Vilket öde ! Men husfar glömde inte så lätt sticket han fick under tungan men han nöjde sig med allt medlidande han fick av husets övriga medlemmar. Och detta kändes ju skönt och lindrade smärtan. Säg vad man vill, men getingar kan man faktiskt inte lita på !

Gökotta på Kaserna

Regnet strilade ned på Kristi himmelfärdsdag, som sig bör under alla år, ägnas åt både nykterhet och gökfirande. Lyckligtvis har hembygdsföreningen många byggnader på Kaserna och självfallet fick bakstugan upplåtas till den talrika mängd personer, som modigt trotsat vådrets makter och till sista plats, fyllde lokalens utrymme.

Den tidiga timman av underhållning, började med fiollåtar, utförda av välkända bröderna Carlsson. Därefter ställde flickor från Hällevadsholm, Håby och Munkedals skolor, med framförande av världsa sånger och att döma av de starka applåder som följde, fanns inget tvivel på uppskattad sång. Gökottan i år, hade arrangerats av hembygdsföreningen och M.H.F.

Samkvämet på gick i flera timmar och helt i gemytets tecken, allt medan mörka skyar drog fram över området och tömde sitt fuktiga innehåll. Omsider blev det uppbrott och besökarna företog en promenad i omgivningen för att möjligen få höra gökens ropande från nyutsprukna lövträd, men denna dag, speciellt ämnad att fira den efterlängttade fågelns ankomst, var det tyst i dungarna.

Men tidigare i veckan hade göken hört av sig i alla upptänkbara väderstreck och då höll han på i ett outtröttligt crescendo. Till fröjd och glädje för alla som hade sysslor och göromål kring hembygdsgården Kaserna.

=====

Ur Bohuslänska Sägner.

En di kalla Olaus i Jole grävde sig ner inunder ett berg, som heter Gullskoberget (i Hede socken). Han påstods vara rädd för krig. Alla sina pengar tog han med sej och Kynna (korna) med. Han gjorde hålet så stort, att han kunde ha dem inne hos sig i berghålet. Här levde han ända till sin död. Detta hände i början av 1800-talet

Foss. R.N.

En sägen om Möe gård är, att där stått ett nunnekloster och att gården fått sitt namn efter nunnorna, som kallades mör. Sägner berättar även, att det även legat ett munkkloster på andra sidan älven, mitt emot Möe, alltså på den sidan Munkedals gård ligger. Det sägs också, att det skall finnas en underjordisk gång, mellan båda dessa ställen.

Foss. A.V.S.

Anm. Riktigt är, att det på gården Möe funnits ett biskopsgods liksom det funnits på både Skälleröd och Skree.